

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายณภดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๖๖

วันที่ ๑๗ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ร้อง
 { นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้อง สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) หรือไม่ และตั้งแต่เมื่อใด

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวเมื่อ ... (๕) กระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๘๖ หรือมาตรา ๑๘๗ ...” ส่วนมาตรา ๑๘๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทหรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทต่อไปตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ และต้องไม่เป็นผู้จ้างของบุคคลใด” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่รัฐมนตรีผู้ใดประสงค์จะได้รับประโยชน์จากกรณีตามวรรคหนึ่งต่อไป ให้แจ้งประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง และให้โอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทดังกล่าวให้แก่นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” วรรคสาม บัญญัติว่า “รัฐมนตรีจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทตามวรรคสองไม่ว่าในทางใด ๆ มิได้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “มาตรานี้เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้น ให้ใช้บังคับแก่คู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะของรัฐมนตรี และการถือหุ้นของรัฐมนตรีที่อยู่ในความครอบครองหรือดูแลของบุคคลอื่นไม่ว่าโดยทางใด ๆ ด้วย” ข้อกฎหมายดังกล่าวเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำการอันเป็นการต้องห้ามของรัฐมนตรีที่ห้ามมิให้เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือ

๑๗

บริษัทหรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทต่อไปตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติซึ่งยังคงหลักการเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่มีเจตนารมณ์เพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีให้เป็นไปโดยสุจริตและคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศเป็นสำคัญ รวมทั้งการมุ่งมั่นทำงานในตำแหน่งที่มีความสำคัญต่อการบริหารงานบ้านเมือง อันเป็นมาตรการหนึ่งของการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพื่อมิให้เกิดการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ และเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีเป็นไปโดยสุจริตมิได้มีผลประโยชน์ทับซ้อนระหว่างการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อประโยชน์สาธารณะกับการประกอบธุรกิจเพื่อประโยชน์ส่วนตัวและครอบครัว การจำกัดสิทธิการถือหุ้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๗ มิได้เป็นการห้ามโดยเด็ดขาด สิทธิในการถือหุ้นของรัฐมนตรียังคงมีอยู่เพียงแต่ถูกจำกัดให้ถือหุ้นตามจำนวนที่กฎหมายกำหนด คือ พระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยมาตรา ๔ ได้กำหนดให้รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เว้นแต่รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดได้ไม่เกินร้อยละห้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือรัฐมนตรีเป็นผู้ถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละห้าของจำนวนหุ้นทั้งหมดที่จำหน่ายได้ในบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด ในกรณีที่รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทในส่วนที่เกินกว่าร้อยละห้า และรัฐมนตรีประสงค์จะได้รับประโยชน์จากหุ้นที่เกินดังกล่าว มาตรา ๕ กำหนดให้รัฐมนตรีต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรี และโอนหุ้นส่วนหรือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้นให้นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่แจ้งให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบ และต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบอีกครั้งภายในสิบวันนับแต่วันที่ได้ออนหุ้นส่วนหรือหุ้นให้นิติบุคคลนั้น

ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะดำรงตำแหน่งดังกล่าวผู้ถูกร้องเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ตั้งแต่วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๘ และเป็นกรรมการในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปีเดียวกัน ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ผู้ถูกร้องมีความประสงค์ที่จะเตรียมลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จึงตกลงที่จะโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ให้กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โดยนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้โอนเงินชำระ

ค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้องจากบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เลขที่บัญชี ๒๒๓-๒-๕๘๘๔๗-๘ ไปยังบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ (ผู้ถูกร้อง) เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๑๔๓๒-๖ รวม ๓ งวด ดังนี้

งวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

งวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และ

งวดที่ ๓ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๙,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

รวมทั้งสิ้น ๑๑๙,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ มีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงหุ้นส่วนต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ โดยผู้ถูกร้องออกจากการเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและหุ้นส่วนผู้จัดการ และโอนหุ้นให้กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นจำนวนเงิน ๑๑๙,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละเก้าสิบเก้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วน และให้นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เข้าเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและหุ้นส่วนผู้จัดการ นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องได้ออกจากการเป็นกรรมการในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๒

ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ของผู้ถูกร้องให้กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ดังกล่าว เป็นการแสดงเจตนาหลงหรือนิติกรรมอำพราง เนื่องจากนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ไม่ได้เป็นผู้มีรายได้เพียงพอต่อการชำระค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้อง สัญญาการโอนหุ้นฉบับลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๑ จึงเป็นโมฆะ หุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ยังคงเป็นของผู้ถูกร้อง โดยมีนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นตัวแทนหรืออนามินีในการครอบครองดูแลหุ้น ผู้ถูกใช้หรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกร้องให้ดำเนินการแทนเท่านั้น อันทำให้ผู้ถูกร้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนดังกล่าวได้

พิจารณาจากพยานหลักฐานบัญชีธนาคารของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เอกสารของบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน อีสท์สปริง (ประเทศไทย) จำกัด ประกอบกับหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ และเอกสารประกอบ ปรากฏข้อเท็จจริง ดังนี้

เงินงวดที่ ๑ ที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โอนให้แก่ผู้ถูกร้องเพื่อชำระค่าหุ้นเมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท นั้น

เมื่อตรวจสอบจากพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามาจากการขายกองทุน TMB-T-ES-Plus (เดิมชื่อ T-IncomePlus) ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐

จำนวน ๓๘,๔๐๒,๗๐๐.๐๐ บาท โดยเงินส่วนหนึ่งมาจากการสับเปลี่ยนกองทุน TMB-T-ES-DPlus เข้ามาจำนวน ๒๑,๐๘๐,๕๗๙.๙๗ บาท และมาจากการซื้อกองทุนด้วยเงินสด เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๒๓,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

เงินงวดที่ ๒ ที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โอนให้แก่ผู้ถูกร้องเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท นั้น

เมื่อตรวจสอบจากพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามาจากการขายกองทุน TMB-T-ES-IPlus ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๒๐,๐๑๔,๓๘๘.๓๖ บาท และจากการขายกองทุน TMB-T-ES-DPlus (เดิมชื่อ T-DPlus) ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๑๕,๐๐๘,๙๓๔.๙๕ บาท โดยกองทุนทั้งสองรายการดังกล่าวมีแหล่งที่มาของเงินส่วนหนึ่งมาจากการซื้อกองทุนโดยการโอนเงินผ่านบัญชีธนาคารของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ แบ่งเป็นกองทุน TMB-T-ES-IPlus จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และกองทุน TMB-T-ES-DPlus จำนวน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท รวมจำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ซึ่งจากการตรวจสอบเอกสารของธนาคารทหารไทยธนชาติ จำกัด (มหาชน) ประกอบด้วย สำเนารายการเคลื่อนไหวบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เลขที่บัญชี ๒๒๓-๒-๕๘๘๔๗-๘ นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๑๔๓๒-๖ และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ พบว่าเงินที่นำมาซื้อกองทุนจำนวนดังกล่าว นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้รับโอนมาจากบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ เวลา ๑๕.๔๔ นาฬิกา โดยโอนออกจากบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในวันดังกล่าว เวลา ๑๕.๔๒ นาฬิกา และปรากฏว่าในวันเดียวกันบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ได้รับโอนมาจากบัญชีของผู้ถูกร้องจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา โดยโอนออกจากบัญชีของผู้ถูกร้องในวันดังกล่าว เวลา ๑๕.๓๖ นาฬิกา

ข้อพิรุธทางการเงินของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในการชำระหนี้ให้แก่ผู้ถูกร้องในงวดที่ ๒

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า กรณีการซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus และ TMB-T-ES-DPlus เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวนรวม ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เมื่อพิจารณาจากเส้นทางการเงินระหว่างนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และผู้ถูกร้อง พบว่าเงินจำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ นำมาซื้อกองทุนเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ เป็นเงินที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้รับโอนเงินมาจากบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์

(๑๙๙๑) จำกัด เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และในวันและเวลาที่ใกล้เคียงกันก่อนที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จะโอนเงินให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ บริษัทได้รับโอนเงินมาจากบัญชีของผู้ถูกร้อง จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แม้ว่าผู้ถูกร้อง และนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงินจำนวนดังกล่าวจากบัญชีผู้ถูกร้องไปยังบัญชีบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เป็นการชำระเงินกู้ยืมที่ผู้ถูกร้องเคยกู้ยืมบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตามสัญญาฉบับลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ โดยผู้ถูกร้องเบิกความว่ารับเงินกู้ยืมโดยโอนผ่านทางบัญชีธนาคารดังกล่าว แต่จากการตรวจสอบบัญชีธนาคารของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปี ๒๕๕๘ ตามสำเนารายการเคลื่อนไหวบัญชีธนาคารธนาคาร จำกัด (มหาชน) เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ ในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ ไม่ปรากฏว่ามีเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โอนออกจากบัญชีดังกล่าว และตลอดทั้งปี ๒๕๕๘ บัญชีดังกล่าวมีเงินในบัญชีไม่ถึง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ซึ่งย้อนแย้งและแตกต่างจากการส่งมอบเงินกู้ยืมตามสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตามสัญญาฉบับลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ จำนวน ๖๘,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และฉบับลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ซึ่งในวันที่ทำสัญญาดังกล่าวปรากฏยอดเงินโอนออกจากบัญชีธนาคารของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด อีกทั้งเมื่อพิจารณาตามเอกสารประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้อง ที่นายเอกราช ชิดชอบ ให้ข้อมูลแก่ทนายความของผู้ถูกร้องเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ปรากฏข้อเท็จจริงว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการให้เงินกู้ยืมแก่ผู้ถูกร้องในปี ๒๕๕๙ จำนวน ๖๘,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และปี ๒๕๖๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เท่านั้น นอกจากนี้ในสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ ระบุวัตถุประสงค์การกู้ยืมเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ว่าเพื่อใช้เพิ่มทุนจดทะเบียนของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น แต่จากการตรวจสอบเอกสารของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า การจดทะเบียนเพิ่มทุนจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ของผู้ถูกร้อง เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เกิดขึ้นก่อนการกู้ยืมเงินจำนวนดังกล่าว และกรณีดังกล่าวผู้ถูกร้องได้เบิกความต่อศาลว่าเป็นการทำสัญญากู้ยืมเงินย้อนหลังยอมทำให้ข้อกล่าวอ้างเกี่ยวกับสัญญากู้ยืมเงินเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ ขาดความน่าเชื่อถือ แม้ว่าผู้ถูกร้องได้ยื่นคำแถลงการณ์ปิดคดีในภายหลังว่าการเบิกความดังกล่าวเป็นการสำคัญผิดในข้อเท็จจริง เนื่องจากการกู้ยืมเงินดังกล่าวเป็นการนำไปเพิ่มทุนในวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๕๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โดยผู้ถูกร้องได้กู้ยืมเงินเพิ่มจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด อีกจำนวน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แต่กรณีการเพิ่มทุนจำนวน

๕๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาทดังกล่าว ผู้ถูกร้องเบิกความว่าเงินอีกจำนวน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เป็นเงินส่วนตัวจากการทำงาน ประกอบกับจากการตรวจสอบเอกสารของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ปรากฏใบสำคัญรับชำระเงินค่าหุ้น/เงินลงทุนของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ระบุว่า ห้างหุ้นส่วนได้รับชำระเงินลงทุนจากผู้ถูกร้องโดยฝากเงินเข้าบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชีห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๕๑๓๐-๒ จำนวน ๕๔,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ซึ่งข้อความตามเอกสารดังกล่าวขัดแย้งกับยอดเงินตามสำเนารายการเคลื่อนไหวของบัญชีดังกล่าวในวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ซึ่งปรากฏยอดเงิน โอนเข้าบัญชีเพียง ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท จึงมีข้อพิรุธว่าเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกร้องได้เพิ่มทุน ในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จริงหรือไม่ นอกจากนี้ แม้ว่าตามรายการเคลื่อนไหวบัญชี ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ของผู้ถูกร้อง เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๑๔๓๒-๖ จะปรากฏว่ามีรายการ เงินโอนเข้าบัญชีดังกล่าวในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แต่ไม่ปรากฏ พยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้ว่าเงินดังกล่าวมาจากการกู้ยืมเงินจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด คำชี้แจงดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีการโอนเงินจำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในวันและ เวลาที่ใกล้เคียงกับที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด รับโอนเงินมาจากผู้ถูกร้องจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ดังกล่าวข้างต้น แม้ว่าผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงินดังกล่าวเป็นกรณีที่ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด คืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และการซ่อมบำรุงเครื่องจักร ตลอดจนการจัดเตรียมหินเข้ากระบวนการผลิตของโรงโม่ ในรอบปี ๒๕๖๐ ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โดยสาเหตุที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เข้ามาสำรองจ่าย ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้แก่ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ นางสาว วรางสิริ ระกิติ และนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็น สอดคล้องกันว่า ในช่วงปี ๒๕๕๘ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ขาดสภาพคล่อง ทางการเงินเนื่องจากการทุจริตของพนักงานและผู้บริหารในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ ผู้ถูกร้องจึงขอความช่วยเหลือจากนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ให้ช่วยเป็นดำเนินการเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และการซ่อมบำรุงเครื่องจักร ตลอดจนการจัดเตรียมหินเข้ากระบวนการผลิตของโรงโม่ โดยให้นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้สำรองค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นทั้งหมดไปก่อน ตลอดจนกู้ยืมเงินสดหมุนเวียน โดยนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ จะทยอยส่งมอบเงินสดหมุนเวียนให้กับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑)

จำกัด เป็นระยะ แต่ต่อมาบริษัทไม่สามารถนำเงินมาชำระคืนให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้ จึงเป็นที่มาของการทำสัญญากู้ยืมเงินจำนวนแปดครั้งโดยเป็นการรวมยอดเงินสำรองจ่ายและเงินกู้ยืมเงินสดหมุนเวียน โดยในปี ๒๕๕๙ จำนวน ๓ สัญญา ในปี ๒๕๖๑ จำนวน ๓ สัญญา ในปี ๒๕๖๓ จำนวน ๑ สัญญา และในปี ๒๕๖๔ จำนวน ๑ สัญญา รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๔๕,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท การชี้แจงข้อเท็จจริงของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับการสำรองค่าใช้จ่ายดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้นภายหลังจากที่ผู้ถูกร้องได้มาตรวจพยานหลักฐานของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกับหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ที่กล่าวอ้างว่า ภายหลังจากการลงนามในสัญญากู้ยืมเงินนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มิได้นำเงินทั้งหมดเข้าบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด แต่จะเป็นการทยอยเบิกเป็นกรณี ๆ ไป โดยจะนำเงินสดมาให้บริษัทกู้ยืมครั้งละประมาณ ๕ แสนบาทถึง ๑ ล้านบาท และเมื่อเงินกู้ใกล้จะเต็มวงเงินตามสัญญาแล้วจะมีการทำสัญญากู้ยืมเงินเพิ่มเติมจนเป็นที่มาของสัญญากู้ยืมเงินหลายฉบับ และมีการลงบันทึกการกู้ยืมเงินไว้ในงบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และการชำระเงินกู้ยืมส่วนมากเป็นการชำระคืนด้วยเงินสด มีเพียงบางครั้งที่โอนผ่านทางธนาคาร คำชี้แจงดังกล่าวเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ จึงไม่อาจรับฟังได้

เงินงวดที่ ๓ ที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โอนให้แก่ผู้ถูกร้องเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๙,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท นั้น

เมื่อตรวจสอบจากพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามาจากการขายกองทุน TMB-T-ES-IPlus ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๖,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โดยเงินส่วนหนึ่งมาจากการซื้อกองทุนเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท

ข้อพิรุธทางการเงินของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในการชำระหนี้ให้แก่ผู้ถูกร้องในงวดที่ ๓

ข้อเท็จจริงจากจากหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ และฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ พร้อมทั้งเอกสารประกอบ ที่ชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญว่าเงินที่นำมาซื้อกองทุนรายการดังกล่าวมาจากเงินสดซึ่งได้จากการรับจ้างจัดหาเครื่องจักรอะไหล่ และซ่อมบำรุงเครื่องจักรให้กับห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และรับจ้างตักหินให้โรงโม่หินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ยกเว้นในส่วนของการซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท เงินส่วนหนึ่งจำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท มาจากเงินโอนของบัญชีธนาคารธนาชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๘๘๔-๒-๐๑๐๕๕-๘ (เดิมเลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘)

๗๗

จากการรับชำระหนี้เงินกู้ยืมจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ชัดแย้งกับเอกสารสำเนา
งบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปี ๒๕๖๐ จากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า
ประกอบกับคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้องและเอกสารประกอบ และหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง
ของนายเอกราช ชิดชอบ ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ และเอกสารประกอบ ปราบกฏข้อเท็จจริงว่า
ในปี ๒๕๖๐ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการชำระหนี้เงินกู้ยืมให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ
เพียง ๑๗,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แม้ว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริง
หรือความเห็นและเบิกความต่อศาลในชั้นการไต่สวนพยานบุคคลว่าข้อเท็จจริงตามที่กล่าวอ้างในหนังสือ
ชี้แจงข้อเท็จจริงสองฉบับของตนก่อนหน้านี้เกิดจากความเข้าใจผิดของตนเนื่องจากตอบด้วยความจำและ
โดยปกติตนจะซื้อกองทุนด้วยเงินสดเป็นหลักก็ตาม แต่คำชี้แจงของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ
มีลักษณะกลับไปกลับมาไม่น่าเชื่อถือ จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีการซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน
๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานจากสถาบันทางการเงินต่าง ๆ พบว่าเงินที่
นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ นำมาซื้อกองทุนดังกล่าวเป็นเงินซึ่งโอนมาจากบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด
(มหาชน) ชื่อบัญชี ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เลขที่บัญชี ๔๐๑-๖-๐๕๑๓๐-๒ จำนวน
๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โดยมีผู้ถูกร้องในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการเป็นผู้นำฝากเงิน และโอนมาจากบัญชี
ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ชื่อบัญชี บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี
๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ จำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท โดยมีผู้ถูกร้องในฐานะกรรมการบริษัทเป็นผู้นำ
ฝากเงิน โดยในส่วนของเงินจำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท ซึ่งโอนมาจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์
(๑๙๙๑) จำกัด ผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย ชี้แจงตามบันทึก
ถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงินดังกล่าวเป็นกรณีที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์
(๑๙๙๑) จำกัด คืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และการซ่อม
บำรุงเครื่องจักร ตลอดจนการจัดเตรียมหินเข้ากระบวนการผลิตของโรงโม่ในรอบปี ๒๕๖๐ ให้แก่
นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และในส่วนของเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท จากห้างหุ้นส่วนจำกัด
บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวอัญชลี ปรุธรรมย์ ชี้แจงตามบันทึกถ้อยคำยืนยัน
ข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าการโอนเงินดังกล่าวเป็นกรณีที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น
คืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายในกิจการของห้างหุ้นส่วนในปี ๒๕๖๐ ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ
แต่การชี้แจงข้อเท็จจริงของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับการสำรองจ่ายดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้นภายหลังจากที่
ผู้ถูกร้องได้มาตรวจพยานหลักฐานของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่

นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญตามหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง ฉบับลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๖ และฉบับลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ พร้อมทั้งเอกสารประกอบ ว่าเงินที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ นำมาซื้อกองทุนรายการดังกล่าวส่วนหนึ่งจำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท มาจากเงินสดซึ่ง ได้จากการรับจ้างให้กับห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และอีกส่วนหนึ่งจำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท มาจากการรับโอนเงินผ่านบัญชีธนาคารของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จากการรับชำระหนี้เงินกู้ยืมในปี ๒๕๖๐ นอกจากนี้ในส่วนของการ ชำระเงินสำรองจ่ายของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท กรณีมีข้อสงสัยหลายประการเช่นเดียวกับกรณีการชำระเงินสำรองจ่าย เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ไม่ว่าจะเป็นข้อเท็จจริงที่ขัดแย้งกัน ระหว่างการทำสัญญากู้ยืมเงินและการสำรองค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ระหว่างนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับข้อกล่าวอ้างว่า บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ขาดสภาพคล่องทางการเงิน ไม่ว่าจะเป็นจำนวนเงิน ความเสียหายที่เกิดจากการทุจริตในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ที่ไม่สอดคล้องกับยอดเงิน ตามสัญญากู้ยืมเงินจากนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในปี ๒๕๕๙ หรือผลประกอบกิจการของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๒ ที่ส่วนมากมีผลกำไร หรือกรณีระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๐ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการให้เงินกู้ยืมแก่ผู้ถูกร้อง หรือการจัดซื้อเครื่องบินส่วนบุคคล CIRRUS SR 22T ราคา ๑๒ ล้านบาท ในปี ๒๕๖๐ เพื่อประโยชน์ ในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองของผู้ถูกร้อง นอกจากนี้เมื่อพิจารณาประกอบกับเอกสารประกอบ บันทึกล้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย ไม่มีเอกสารฉบับใดที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้ชำระเงินให้กับคู่ค้าต่าง ๆ ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด อีกทั้งเอกสารดังกล่าว ไม่ปรากฏหลักฐานใบสำคัญจ่ายเงินหรือใบรับวางบิลที่เกี่ยวข้อง มีเพียงเอกสารสรุปรายการผู้รับจ้าง และรายงานการชั่งน้ำหนักหินของโรงโม่หินซึ่งเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายในบริษัทเท่านั้น และในส่วนของการชำระเงินสำรองจ่ายของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แม้ผู้ถูกร้องและนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เบิกความว่าในช่วงปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๕๙ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ได้รับผลกระทบจากการทุจริตของ พนักงานเช่นเดียวกับกรณีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จนเป็นเหตุให้นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เข้ามาสำรองค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แต่จากสำเนาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่ผู้ถูกร้อง

ยื่นประกอบคำแถลงการณ์ปิดคดี ปรากฏยอดความเสียหายเพียง ๑,๑๒๗,๐๐๐.๐๐ บาท เท่านั้น และไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดเพิ่มเติมที่บ่งชี้ว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ได้รับความเสียหายจากการทุจริตดังกล่าว อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากสำเนาการเงินของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๒ ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผลการประกอบกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีผลกำไรโดยเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าสิบล้านบาท รายได้จากการประกอบกิจการมีแนวโน้มที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องและไม่เคยประสบภาวะขาดทุนหรือขาดสภาพคล่องทางการเงิน อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีการกู้ยืมเงินระยะยาวจากบุคคลใดแต่กลับเป็นฝ่ายที่ให้เงินกู้ยืมระยะยาวแก่บุคคลอื่น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาประกอบกับเอกสารประกอบบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวอัญชลี ปรุดรัมย์ ไม่มีเอกสารฉบับใดที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้ชำระเงินให้กับคู่ค้าต่าง ๆ ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น บันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวอัญชลี ปรุดรัมย์ ดังกล่าวไม่มีพยานหลักฐานใด ๆ สนับสนุน จึงไม่อาจรับฟังได้

นอกจากนี้ ที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ได้รับความเสียหายจากการทุจริตทำให้ขาดสภาพคล่องและต้องกู้ยืมเงินจากนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ แต่ข้อเท็จจริงจากสำเนาคำขอทำคำฟ้องต่าง ๆ ที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างในบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของตน ปรากฏค่าเสียหายรวมกันประมาณ ๑๒ ล้านบาท เท่านั้น โดยความเสียหายตามที่ถูกผู้ร้องกล่าวอ้างว่าเกิดจากการทุจริตของพนักงานบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ไม่สอดคล้องกับยอดเงินตามสัญญากู้ยืมเงินระหว่างบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในปี ๒๕๕๙ จำนวน ๓ ฉบับ ซึ่งมีจำนวนเงินกู้ยืมมากถึง ๑๓๗,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

อีกทั้งข้อกล่าวอ้างที่ว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ขาดสภาพคล่องทางการเงิน นั้น เมื่อพิจารณาจากผลประกอบกิจการของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตามที่ปรากฏในงบการเงินของบริษัท ระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๒ พบว่า ส่วนมากบริษัทมีผลกำไร อีกทั้งระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๐ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ได้ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจำนวนสามครั้งรวมเป็นเงินกว่า ๑๒๘,๕๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท แม้ผู้ถูกร้องเบิกความว่าการทำสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีสาเหตุเนื่องจากผู้ถูกร้องไม่มั่นใจว่าจะจะมีการทุจริตภายในบริษัทอีกหรือไม่ จึงต้องการนำเงินในบัญชีของบริษัทออกมาไว้ที่ตน แต่ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวขัดแย้งกับข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในสำเนารายการเคลื่อนไหวบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน)

๑๖๐

ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ ที่ในระหว่างปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๐ บริษัทมีการสะสมเงินไว้ในบัญชีจำนวนหลายสิบล้านบาทในระหว่างที่ผู้ถูกร้องยังมีได้กู้ยืมเงินเพื่อนำเงินออกจากบัญชีของบริษัท อีกทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงตามสำเนางบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในปี ๒๕๖๐ ประกอบกับคำเบิกความของผู้ถูกร้องว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการจัดซื้อเครื่องบินส่วนบุคคล CIRRUS SR 22T ราคา ๑๒ ล้านบาท ซึ่งแม้ว่าสภาพคล่องของบริษัทไม่ดีเท่าที่ควรแต่เนื่องจากเป็นความประสงค์ของผู้ถูกร้องในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจในบริษัทในการจัดซื้อเครื่องบินดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองในขณะที่ผู้ถูกร้องเป็นเลขาธิการพรรคภูมิใจไทย นอกจากนี้หากการโอนเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท ในวันและเวลาที่ใกล้เคียงกับที่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด รับโอนเงินจากผู้ถูกร้องจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท กรณีดังกล่าวเป็นเงินที่บริษัทคืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โดยไม่มีความสัมพันธ์กับเงินที่รับโอนจากผู้ถูกร้อง แต่เมื่อพิจารณาจากรายการเคลื่อนไหวบัญชีธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เลขที่บัญชี ๔๐๑-๒-๐๒๘๐๙-๘ ปรากฏว่าช่วงระยะเวลาก่อนที่ผู้ถูกร้องจะโอนเงินเข้าบัญชีบริษัทจำนวน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท บริษัทมีเงินในบัญชีดังกล่าวประมาณ ๔๐ ถึง ๕๐ ล้านบาท ซึ่งเพียงพอต่อการคืนเงินสำรองจ่ายให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท โดยไม่มีความจำเป็นที่จะต้องการเงินของผู้ถูกร้องเข้ามาในบัญชีของบริษัทก่อน นอกจากนี้เมื่อพิจารณาประกอบกับเอกสารประกอบบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย เพื่อยืนยันข้อเท็จจริงว่าบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มีการคืนเงินสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และการซ่อมบำรุงเครื่องจักร ตลอดจนการจัดเตรียมหินเข้ากระบวนการผลิตของโรงโม่ในรอบปี ๒๕๖๐ ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ แต่เอกสารดังกล่าวไม่มีเอกสารฉบับใดที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้ชำระเงินให้กับคู่ค้าต่าง ๆ ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด อีกทั้งเอกสารดังกล่าวไม่ปรากฏหลักฐานใบสำคัญจ่ายเงินหรือใบรับวางบิลที่เกี่ยวข้อง มีเพียงเอกสารสรุปรายการผู้รับจ้างและรายงานการซึ่งน้ำหนักหินของโรงโม่หินซึ่งเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นภายในบริษัทเท่านั้น แม้วานายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนางสาวฐิติมา เกลาพิมาย เบิกความว่าหลักฐานการสำรองจ่ายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ไม่ปรากฏชื่อ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เนื่องจากเป็นวิธีการทำธุรกิจของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โดยหาบุคคลอื่นมารับรายได้

๐๖๐

เพื่อจัดการภาษีแทน ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวมีน้ำหนักน้อยเมื่อเทียบกับพยานหลักฐานต่าง ๆ ตามข้อพิพาทที่กล่าวมาข้างต้น จึงไม่มีเหตุผลที่จะรับฟัง

เมื่อพิจารณาจากข้อพิพาทหลายประการประกอบกับพยานหลักฐานพฤติการณ์แวดล้อมกรณีที่สอดคล้องกันแล้ว ย่อมมีความน่าเชื่อถือได้ว่าเงินที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ นำมาซื้อกองทุน TMB-T-ES-IPlus และ TMB-T-ES-DPlus เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวนรวม ๓๕,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และกองทุน TMB-T-ES-IPlus เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖,๗๐๒,๖๘๐.๐๑ บาท มิได้เกิดจากธุรกรรมการกู้ยืมเงินหรือการสำรองค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตามที่ผู้ถูกร้องและพยานบุคคลต่าง ๆ กล่าวอ้าง ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกร้องและของพยานบุคคลต่าง ๆ จึงเป็นเพียงการกล่าวอ้างเพื่อให้เชื่อมกับพยานหลักฐานของสถาบันทางการเงินต่าง ๆ ที่ปรากฏความสัมพันธ์ของเส้นทางการเงินระหว่างผู้ถูกร้อง นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ประกอบกับแม่เงินที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ นำมาซื้อกองทุนรายการต่าง ๆ ดังกล่าว มิได้โอนมาจากบัญชีธนาคารของผู้ถูกร้องโดยตรงแต่มาจากบัญชีธนาคารของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ถูกร้องอยู่ในฐานะผู้มีอำนาจในการใช้จ่ายเงินของนิติบุคคลทั้งสองแห่ง โดยหากพิจารณาประกอบกับคำเบิกความของผู้ถูกร้องกรณีบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จัดซื้อเครื่องบินส่วนบุคคล CIRRUS SR 22T ราคา ๑๒ ล้านบาท ในปี ๒๕๖๐ แม้บริษัทจะขาดสภาพคล่องตามที่กล่าวอ้างแต่ผู้ถูกร้องก็ใช้อำนาจในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจในบริษัทในการจัดซื้อเครื่องบินดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองของตนและไม่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการของบริษัทโดยตรง นับเป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงอำนาจในการใช้จ่ายเงินของนิติบุคคลที่อยู่ในอำนาจของผู้ถูกร้อง และแม้ว่าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแหล่งที่มาของเงินในการซื้อกองทุนดังกล่าวจะเกิดขึ้นในปี ๒๕๖๐ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่ผู้ถูกร้องจะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมในปี ๒๕๖๒ แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ถูกร้องและนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ยอมรับว่าการตกลงโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เกิดขึ้นเนื่องจากเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ผู้ถูกร้องมีความประสงค์ที่จะเตรียมลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อันแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้ถูกร้อง ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่ได้จากพฤติการณ์แวดล้อมที่เป็นพยาน่าสงสัยหลายประการประกอบกัน มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าเงินที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ นำมาชำระค่าเงินลงทุนให้แก่ผู้ถูกร้องเป็นเงินของผู้ถูกร้อง

สำหรับกรณีทรัพย์สินของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และครอบครัว ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ทรัพย์สินหลายรายการเป็นทรัพย์สินซึ่งได้มาในช่วงเวลาก่อนการซื้อหุ้นเป็นเวลานานหรือเกิดขึ้นภายหลังการซื้อขายหุ้น

๒๘๐

กับผู้ถูกร้องในปี ๒๕๖๑ อีกทั้งรายการบัญชีเงินฝากและบัญชีกองทุนเปิดจำนวนมากของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ล้วนมีความเคลื่อนไหวบัญชีในลักษณะที่มีเงินเข้าและออกหลายครั้ง โดยมีได้มีเงินฝากสุทธิ จำนวนเป็นหลายพันล้านบาทตามที่ผู้ถูกร้องหรือนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กล่าวอ้าง แม้จะปรากฏเอกสาร หลักฐานว่า ครอบครัวของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชายที่ดินเมื่อปี ๒๕๕๗ มากถึง ๑๒๙ ล้านบาทก็ตาม แต่การขายที่ดินประกอบกับรายการทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นก็ไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจำนวนมาก ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในช่วงเวลาเดียวกัน

ส่วนที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กล่าวอ้างว่ามีรายได้จากการประกอบอาชีพรับจ้างจัดหา เครื่องจักร อะไหล่ และซ่อมบำรุงเครื่องจักรให้กับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น รวมทั้งรับจ้างตักหินให้โรงโม่หินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ และมีรายได้ต่อเดือนประมาณ ๒๐ ล้านบาท นั้น

เห็นว่า จากเอกสารการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ซึ่งเป็นเอกสารมหาชน ปรากฏข้อเท็จจริงว่าในระหว่างปีภาษี ๒๕๕๖ ถึง ๒๕๖๕ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มีรายได้ต่อปีเฉลี่ยไม่ถึงเกณฑ์ที่จะต้องเสียภาษีจากการเป็นลูกจ้างของบริษัท เอ เอ็น อาร์ เอ็นจิเนียริง จำกัด และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด อีกทั้งไม่ปรากฏพยานหลักฐานใด ที่แสดงให้เห็นว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้ประกอบธุรกิจกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ไม่ปรากฏรายการทรัพย์สินใดของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจดังกล่าว รวมถึงไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานใดที่แสดง ให้เห็นถึงการประกอบธุรกิจของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เช่น สัญญาหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดหา ผู้รับจ้าง ใบสำคัญจ่ายเงิน ใบเสร็จรับเงิน ใบวางบิล เป็นต้น ที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กล่าวอ้างว่า เป็นลูกจ้างของบริษัท เอ เอ็น อาร์ เอ็นจิเนียริง จำกัด และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เนื่องจากต้องการสิทธิประกันสังคมโดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับจำนวนเงินเดือนและไม่ต้องการรับภาระ ทางภาษีเงินได้ จึงกำหนดค่าตอบแทนเพียงเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ตั้งแต่เดือน เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นมา บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เพิ่มค่าตอบแทนรายเดือน ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ทั้งที่ช่วงเวลาดังกล่าวนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เข้าเป็นหุ้นส่วนและหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่นแล้ว และไม่ได้มี ตำแหน่งใด ๆ ในบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ซึ่งขัดกับคำเบิกความนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า การจ่ายค่าตอบแทนเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และเพิ่มขึ้นอีกเป็นเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ไม่ได้เป็นการจ่ายเงินกันจริง และต่อมากลับเบิกความว่าได้นำเงินดังกล่าวไปจ่ายคืนเงิน

๒๖๐

เรียบร้อยแล้ว ดังนั้น คำชี้แจงและคำเบิกความของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นข้อพิรุธ จึงไม่อาจรับฟังได้ว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้มีความสามารถเพียงพอในการชำระค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้อง

นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ได้เปลี่ยนแปลงจากบ้านเลขที่ ๓๐/๒ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นอยู่เดียวกับบ้านพักอาศัยของผู้ถูกร้อง เป็นบ้านเลขที่ ๓๐/๑๗ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีเพียง ๒๓ วัน โดยสถานที่ทั้งสองแห่งล้วนตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันและอยู่ในที่ดินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด สอดคล้องกับพยานเอกสารของสำนักงานที่ดินจังหวัดบุรีรัมย์

ข้อที่ผู้ร้องโต้แย้งว่า เอกสารใบวางบิลของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ที่ผู้ถูกร้องใช้ประกอบคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้องเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้บริหารกิจการด้วยตนเองโดยผู้ถูกร้องไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้องแต่อย่างใด น่าเชื่อว่ามีการจัดทำขึ้นมาย้อนหลัง นั้น

เห็นว่า เมื่อตรวจสอบเอกสารหลักฐานดังกล่าวพบว่าที่อยู่ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ตามใบวางบิลในระหว่างวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ถึงวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ ระบุที่อยู่เป็นบ้านเลขที่ ๓๐/๑๗ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้งที่ในช่วงเวลาดังกล่าวห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ยังคงตั้งอยู่ ณ บ้านเลขที่ ๓๐/๒ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เนื่องจากการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงที่ตั้งสำนักแห่งใหญ่ต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้าเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยเป็นไปตามสัญญาของผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคนเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๒ แม้ว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เบิกความว่ากรณีเปลี่ยนแปลงที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๒ ดังกล่าวเป็นการแจ้งจดทะเบียนในภายหลังเท่านั้น แต่เมื่อพิจารณาตามเอกสารใบวางบิลตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เป็นต้นมา ช่วงเวลาดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนวันที่ผู้เป็นหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนตกลงกันให้เปลี่ยนแปลงที่อยู่ของห้างหุ้นส่วนนานถึง ๑ ปีเศษ ซึ่งเป็นการขัดกับปกติวิสัยของการดำเนินธุรกิจ กรณีเป็นข้อพิรุธว่าเอกสารใบวางบิลดังกล่าวมีการจัดทำขึ้นมาย้อนหลัง

สำหรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบริจาการเงินของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ให้กับพรรคภูมิใจไทย ในระหว่างที่ผู้ถูกร้องเป็นเลขาธิการพรรค นั้น

เห็นว่า จากพยานเอกสารของพรรคภูมิใจไทย ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้บริจาการเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดให้แก่พรรคภูมิใจไทย โดยบริจาคในนามส่วนตัว ในปี ๒๕๖๒ เป็นทรัพย์สินประเภทผลงานวิจัย มูลค่า ๒,๗๗๐,๐๐๐.๐๐ บาท และบริจาคในนามของ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ในปี ๒๕๖๒ เป็นเงินจำนวน ๔,๘๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท และในปี ๒๕๖๕ เป็นเงินจำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐.๐๐ ซึ่งช่วงระยะเวลาดังกล่าวเป็นช่วงระยะเวลาภายหลังที่ผู้ถูกร้องโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในปี ๒๕๖๑ แล้ว และไม่ปรากฏว่าช่วงเวลาก่อนการโอนหุ้นดังกล่าว นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เคยบริจาคเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดให้แก่พรรค ภูมิใจไทย หรือมีความเกี่ยวข้องหรือมีความสัมพันธ์ใด ๆ กับพรรคภูมิใจไทยมาก่อน ประกอบกับ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เบิกความว่าก่อนหน้าที่ตนจะรับโอนหุ้นจากผู้ถูกร้อง ตนไม่เคยบริจาคเงินให้แก่ พรรคภูมิใจไทย

การที่ผู้ถูกร้องกับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กล่าวอ้างว่ามีความสนิทสนมกันมากและไว้ใจกันมาก ถึงขนาดกู้ยืมเงินเป็นจำนวนมากไม่จำเป็นต้องมีสัญญากู้ยืม ยิ่งทำให้เชื่อว่า ผู้ถูกร้องโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วน จำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โดยมีเจตนาหลอกลวง เพื่อให้เชื่อว่ามี การโอนหุ้นดังกล่าวกันจริง และในทางกลับกันก็น่าเชื่อว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ สามารถโอนหุ้น ในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น คืนผู้ถูกร้องเมื่อไหร่ก็ได้ ถือว่าเป็นการกระทำเพื่อหลอกลวง ทั้งที่โดยสภาพความเป็นจริงแล้วมิได้โอนหุ้นดังกล่าวกันจริง

ด้วยข้อพิรุธดังกล่าวข้างต้นประกอบกับพฤติการณ์ทั้งปวงแห่งคดี จึงฟังได้ว่าการโอนเงินลงหุ้น ในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ระหว่างผู้ถูกร้องกับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ จำนวน ๑๑๙,๔๙๙,๐๐๐.๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละเก้าสิบเก้าของทุนทั้งหมด ของห้างหุ้นส่วน เป็นการแสดงเจตนาหลอกลวงหรือทำนิติกรรมขึ้นเพื่ออำพราง เงินลงหุ้นในห้างหุ้นส่วน จำกัดดังกล่าวยังคงเป็นของผู้ถูกร้องโดยมีนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้ครอบครองหรือดูแลแทนผู้ถูกร้อง มาโดยตลอดจนถึงวันที่ผู้ถูกร้องได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ การกระทำของผู้ถูกร้องจึงเป็นการคงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วน ในห้างหุ้นส่วนเกินกว่าจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ คือ พระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้น ของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยมาตรา ๔ (๑) ได้บัญญัติให้รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เว้นแต่ รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดได้ไม่เกินร้อยละห้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้ถูกร้องกระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๗ ประกอบพระราชบัญญัติ การจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๔ (๑) ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรี ของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) ประกอบมาตรา ๑๘๗

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า เมื่อวินิจฉัยว่าความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) ประกอบมาตรา ๑๘๗ แล้ว ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงนับแต่เมื่อใด

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) บัญญัติว่า “ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว เมื่อ ... (๕) กระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๘๖ หรือมาตรา ๑๘๗” วรรคสาม บัญญัติว่า “ให้นำความในมาตรา ๘๒ มาใช้บังคับแก่การสิ้นสุดของความเป็นรัฐมนตรี ตาม (๒) (๔) หรือ (๕) หรือวรรคสอง โดยอนุโลม ...” และมาตรา ๘๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “เมื่อได้รับเรื่องไว้พิจารณา หากปรากฏเหตุอันควรสงสัยว่าสมาชิกผู้ถูกร้องมีกรณีตามที่ถูกร้อง ให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้สมาชิกผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่จนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ... ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกผู้ถูกร้องสิ้นสุดลง ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่ง นับแต่วันที่ยุติปฏิบัติหน้าที่ แต่ไม่กระทบต่อกิจการที่ผู้นั้นได้กระทำไปก่อนพ้นจากตำแหน่ง” บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการพ้นจากตำแหน่งของรัฐมนตรีที่ถูกศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้หยุดปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งมีได้ให้อำนาจแก่ศาลรัฐธรรมนูญที่จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่จนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงต้องสั่งให้ผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่หยุดปฏิบัติหน้าที่นั้น ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ ประกอบมาตรา ๘๒ วรรคสอง นับแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงเฉพาะตัว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ ประกอบมาตรา ๘๒ วรรคสอง คือ วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖

(นายนภดล เทพพิทักษ์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ